

teert de slechts een paar jaar vóór Cuyp geboren J a n B o t h met een Claude-achtig landschap, een boschweg in een Italiaansche bergstreek, door warm avondzonlicht beschenen, naar zijn italiseerende opvatting, doch niettemin voortreffelijk geschilderd, zonder twijfel een zijner zeer goede werken. Toch ziet men hierin reeds de eerste en zelfs reeds vrij groote schrede naar de latere kamerwand-schildering der 18e eeuw.

Uit den tijd, wellicht uit de veelvuldig gevolgde school of de omgeving, van Both's Utrechtschen leermeester A b r. B l o e m a e r t is mogelijk een subtiel-aandachtig, met de oude handwerkmatige preciesheid en toewijding bekeken vruchtenstukje, op koper gedaan. Die doorzichtige besjes, die fijne bladnerfjes, die teere aanhechtingen van steeltjes aan twijgjes, van twijgjes aan takjes, de dunne, scherpe randjes van notenschalen, ze zijn zoo liefdevol en nauwlettend geobserveerd en neergeschilderd, als Verster het placht te doen in zijn periode van stille ingetogenheid en sereene klaarte, maar in een veel blijmoediger, lichter toonkarakter.

In Utrecht blijven wij bij de beschouwing van het enorme, grandiose, pronkende bloemstuk van den naar de Hollandsche bisschopsstad getrokken Vlaamschen schilder R o e l a n t S a v e r y, een werk, dat, met zijn streng-stylistische, evenmatige opvatting, in geheel anderen, meer modernen, meer aan onzen eigen tijd verwanten zin dan de zooeven genoemde schilderij van Both, naar het decoratieve nijgt, wortelend in de versierende gedachte der voorafgegangene miniatuurschildering. Niet minder zuiver-stylistisch opgevat en gecomponeerd, niet minder minutieus uitgevoerd, maar veel minder pompeus, veeleer bescheiden van bedoeling en intiem van sentiment, is het kleinere, aan den ongeveer 30 jaar vroeger geboren Gilles van Coninxloo toegeschreven bloemstuk. Door den tijd zijn de kleuren wat veranderd en verstild, doch niettemin rijk en diep, vol en teer gebleven, haar verhouding harmonieus en zuiver, vol stemming en innerlijke charme. De nederigste détails, de geringste finesses, zooals bijvoorbeeld de onaanvatbaar dunne haren van een kruipend rupsje, zijn door den schilder met piëteit bespied en weergegeven, zóó, dat men ze als onmisbare, als essentiele onderdeelen der geheele kompositie erkent en aanvoelt. Men verzuime niet de bezichtiging dezer werken, voor een deel van ten onzent slechts zelden voorkomende meesters. H. F. W. JELTES.

TENTOONSTELLING VAN DEN NEDERLANDSCHEN BOND VOOR KUNST IN INDUSTRIE IN HET STEDELIJK MUSEUM TE AMSTERDAM.

Een „bescheiden poging om door principieele samenwerking (tusschen kunstenaar en industrieel) verbetering te brengen in de spreekwoordelijk geworden leelijkheid van het machinale massa- en seriëproduct”, — aldus